

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 394/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Chemkostav Holding, a. s., Jasenovská 1129, Humenné, zastúpenej JUDr. Danielom Finkom, advokátom, Valaškovská 21, Humenné, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Humenné č. k. 15 Er 1296/2002-960 z 20. novembra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Chemkostav Holding, a. s., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2015 doručená sťažnosť spoločnosti Chemkostav Holding, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného

súdu Humenné č. k. 15 Er 1296/2002-960 z 20. novembra 2014 (ďalej len „okresný súd“ a „uznesenie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola ako povinná v 1. rade účastníkom konania vedeného na okresnom súde v exekučnej veci oprávneného (Chemkostav HSV akciová spoločnosť) proti sťažovateľke ako povinnej v 1. rade a [REDAKOVANÉ] ako povinnému v 2. rade o vymoženie uloženej povinnosti zaplata sumy 479 893,69 USD. Uznesením okresného súdu č. k. 15 Er 1296/2002-930 z 9. novembra 2012, ktoré vydal vyšší súdny úradník konajúceho súdu, bol (i) návrh sťažovateľky ako povinnej v 1. rade na jej pristúpenie ako ďalšieho účastníka konania na strane oprávneného zamietnutý a (ii) exekúcia voči povinnému v 2. rade bola zastavená. Na odvolanie sťažovateľky o veci rozhodoval sudca okresného súdu, ktorý uznesením napadnutým touto sťažnosťou rovnako ako vyšší súdny úradník návrh sťažovateľky na jej pristúpenie ako ďalšieho účastníka konania na strane oprávneného zamietol a exekúciu voči povinnému v 2. rade zastavil.

3. Sťažovateľka a povinný v 2. rade vystupovali v predmetnom konaní ako ručiteľia pôvodného dlžníka spoločnosti Chemkostav HSV Humenné, a. s. (ďalej len „dlžník“), z úverovej zmluvy uzavretej s pôvodným veriteľom Ľudovou bankou, a. s. Po vyhlásení konkurzu na dlžníka podal pôvodný veriteľ návrh na vykonanie exekúcie proti obidvom ručiteľom (sťažovateľke a [REDAKOVANÉ]). Sťažovateľka podľa jej tvrdení splnila svoj ručiteľský záväzok prostredníctvom výťažku z predaja nehnuteľností v jej vlastníctve. Keďže povinný v 2. rade ručil za predmetný úver v celom rozsahu, sťažovateľka po splnení svojho ručiteľského záväzku (v obmedzenom rozsahu – do výšky výťažku z predaja nehnuteľností v jej vlastníctve) podala 19. apríla 2012 návrh na pristúpenie ako ďalšieho účastníka konania na strane oprávneného dôvodiac, že na ňu prešlo právo voči povinnému v 2. rade podľa § 308 Obchodného zákonníka. Oprávnený ako nástupca pôvodného veriteľa zároveň 10. augusta 2012 navrhol zastaviť exekúciu proti povinnému v 2. rade.

4. Sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu napadnutým uznesením okresného súdu vo viacerých rovinách. Najskôr namieta, že v jej veci nerozhodol zákonný sudca, keďže je toho názoru, že po jej odvolaní proti uzneseniu č. k. 15 Er 1296/2002-930 z 9. novembra 2012, ktoré vydal vyšší súdny úradník, mala byť vec podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku predložená na rozhodnutie odvolaciemu súdu a nemal o ňom rozhodovať sudca okresného súdu. Ďalej namieta, že nesprávnym právnym posúdením veci jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. V tomto smere uvádza:

«Je nepochybné, že v súlade s ustanovením § 308 Obchodného zákonníka nadobudol žalobca (správne „sťažovateľka“, pozn.) zákonnou cessiou ako ručiteľ po splnení svojho ručiteľského záväzku aj práva veriteľa. V súlade s vyššie uvedeným preto niet pochýb, že v zmysle ustanovenia § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, po vstupe do veriteľsko-dlžníckeho vzťahu, je oprávnený domáhať sa plnenia aj priamo od ručiteľa... (povinného v 2. rade, pozn.), keďže k skutočnostiam, ktoré mu to umožňujú došlo objektívne skôr ako k splneniu žalobcovho ručiteľského záväzku...

Pokiaľ teda Okresný súd Humenné pripustil zmenu na strane oprávneného v dôsledku zmluvnej cesie na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, považujeme za absolútne nezákonný postup súdu prípad, keď súd odmietol v tej istej exekučnej veci vykonať čiastočné pripustenie zmeny na strane oprávneného v dôsledku zákonnej cesie...

Keďže sťažovateľ sa považuje za oprávneného v časti nadobudnutej pohľadávky, je toho názoru, že súd ďalej nepostupoval zákonne, keď zastavil exekúciu voči povinnému v druhom rade v celom rozsahu bez vyjadrenia a súhlasu sťažovateľa...

Svojím rozhodnutím tak súd de facto odňal a poprel právo sťažovateľa k jeho pohľadávke, nadobudnutej zákonnou cesiou, následne mu odňal možnosť konať pred súdom ako aktívne legitimovanému účastníkovi, keďže nepripustil zmenu na strane oprávneného a navyše rozhodoval nezákonný sudca, keďže z obsahu spisu je zrejmé, že súd mal predložiť na rozhodnutie odvolaciemu súdu.»

5. V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu, toto uznesenie

zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Požadovala priznať aj náhradu trov konania v sume 1 649,38 €.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie

nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. K námietke o rozhodovaní nezákonným sudcom. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ kvalifikovane zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Ústavný súd vychádzajúc z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s poukazom na svoju striktnú viazanosť petitom sťažnosti sa preto mohol zaoberať sťažnosťou iba v tom rozsahu, ako ho sťažovateľka vymedzila v petite sťažnosti v rámci požadovanej ústavnej ochrany, teda len v rozsahu namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi však primárne zaručuje čl. 48 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka v petite sťažnosti nenamietala, a preto by ústavný súd nemohol vysloviť jeho porušenie ani v prípade zistenia zásahu do tohto práva uznesením okresného súdu. V prípade sťažovateľky však takýto záver neprichádzal do úvahy, keďže postup sudcu okresného súdu pri vydaní napadnutého uznesenia zodpovedal poslednej vete § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.

9. Podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakateľ, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca. Keďže

podľa § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 37 Exekučného poriadku (výrok o nepripustení zmeny účastníkov exekučného konania), resp. v spojení s § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku (výrok o zastavení exekúcie), proti žiadnemu z týchto výrokov uznesenia okresného súdu č. k. 15 Er 1296/2002-930 z 9. novembra 2012 nebolo prípustné odvolanie, správny bol postup sudcu okresného súdu podľa poslednej vety § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý napadnutým uznesením opätovne rozhodol po tom, ako skoršie rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka bolo v dôsledku odvolania sťažovateľky ex lege zrušené. Nielen gramatický, ale aj systematický výklad citovaného zákonného ustanovenia preto bráni tomu, aby bola v tomto prípade vec predkladaná na rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Úloha ústavného súdu teda pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

11. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02,

I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Ako z uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľka však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Sťažnosť v podstate iba kopíruje dôvody, ktoré už sťažovateľka uplatnila v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 1296/2002-930 z 9. novembra 2012, ktoré vydal vyšší súdny úradník okresného

súdu. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

13. Aj napriek uvedenému sa ústavný súd bližšie oboznámil s napadnutým uznesením okresného súdu. Tento v podstatnom na odôvodnenie dvoch citovaných výrokov uviedol:

„Podľa § 37 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti... proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu (§ 41).

Podľa § 308 Obchodného zákonníka ručiteľ, ktorý splní záväzok, za ktorý ručí, nadobúda voči dlžníkovi práva veriteľa a je oprávnený požadovať všetky doklady a pomôcky, ktoré má veriteľ a ktoré sú potrebné na uplatnenie nároku voči dlžníkovi.

V predmetnom exekučnom konaní predstavuje exekučný titul notárska zápisnica v ktorej povinný v 1/ rade na základe zmluvy o ručení vyhlásil, že sa stáva ručiteľom povinnej osoby – spoločnosti Chemkostav HSV Humenné, a. s... Povinný v 1/ rade prevzal ručiteľský záväzok do výšky výťažku z predaja založených nehnuteľností... Povinný v 2/ rade v notárskej zápisnici taktiež vyhlásil, že na základe zmluvy o ručení sa stáva ručiteľom povinnej osoby - Chemkostav HSV Humenné, a. s...

Ustanovenie § 308 Obchodného zákonníka upravuje nadobudnutie práv ručiteľa po splnení záväzku. Ručiteľ na základe tohto ustanovenia nadobúda práva veriteľa. Predmetným ustanovením je teda riešený vzťah medzi ručiteľom a dlžníkom.

Obaja povinní, ktorí vystupujú v tomto exekučnom konaní sú teda ručiteľmi hlavného dlžníka spoločnosti Chemkostav HSV Humenné, a. s.. V priebehu exekučného konania došlo k predaju nehnuteľností vo vlastníctve povinného v 1/ rade, ktorými ručil za záväzok dlžníka.

Ustanovenie § 308 Obchodného zákonníka však nemožno aplikovať na vzťah medzi dvoma ručiteľmi, a teda povinný v 1/ rade nenadobudol práva veriteľa

voči povinnému v 2/ rade ako totiž už bolo uvedené, povinný v 2/ rade nie je hlavným dlžníkom ale je ručiteľom hlavného dlžníka, a teda nedošlo... k nadobudnutiu práv veriteľa povinným v 1/ rade voči povinnému v 2/ rade. Z tohto dôvodu súd návrh povinného v 1/ rade na pristúpenie ďalšieho účastníka konania na strane oprávneného zamietol nakoľko nedošlo v zmysle § 37 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 308 Obchodného zákonníka k prechodu práv a povinností.

Podľa § 57 ods. 1 písm. c/ zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti... exekúciu súd zastaví, ak zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie.

Povinný v 1/ rade vo svojom odvolaní navrhoval najskôr vyriešiť otázku prechodu práv zo zákona nakoľko podľa neho nadobudol práva veriteľa a je čiastočným vlastníkom vymáhanej pohľadávky. Vo vyššie uvedenom odôvodnení súd riešil otázku nadobudnutia práv z ručiteľského záväzku. Keďže podľa názoru súdu povinný v 1/ rade nenadobudol postavenie veriteľa voči povinnému v 2/ rade a z tohto dôvodu súd ani nepripustil povinného v 1/ rade ako ďalšieho účastníka konania na strane oprávneného súd má teda za to, že oprávneným je výlučne spoločnosť Chemkostav HSV akciová spoločnosť. Keďže oprávnený navrhol zastavenie exekúcie voči povinnému v 2/ rade, súd v zmysle horecítovaného ustanovenia exekúciu v navrhovanom rozsahu zastavil.“

14. Ústavný súd sa takto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal tým, či uznesenie okresného súdu je ústavne udržateľné, t. j. či nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti, či je náležité odôvodnené a či výklad práva všeobecným súdom nie je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem (m. m. I. ÚS 23/2010). Svojevôľa všeobecného súdu by totiž za určitých okolností mohla viesť aj k zásahu do základného práva na súdnu ochranu, v prípade sťažovateľky však takýto záver zistený nebol. Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré (i) zamietol návrh sťažovateľky na jej pristúpenie ako ďalšieho účastníka konania na strane oprávneného a pre ktoré (ii) zastavil exekúciu proti povinnému v 2. rade.

15. Ako je z uvedeného zrejmé, v odôvodnení napadnutého uznesenia dal okresný súd sťažovateľke podrobnú, jasnú, zrozumiteľnú a zároveň ústavne akceptovateľnú odpoveď na to, prečo nenadobudla práva veriteľa vo vzťahu k inému ručiteľovi pôvodného dlžníka, teda vo vzťahu k povinnému v 2. rade. Okresný súd pritom v napadnutom uznesení primerane reagoval aj na odvolacie námietky sťažovateľky a svoje uznesenie zákonným spôsobom (§ 167 ods. 2 v spojení s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) odôvodnil. Úvahy okresného súdu o aplikácii § 308 Obchodného zákonníka vo vzťahu ručiteľ – dlžník a taktiež jeho úvahy o neaplikovateľnosti tohto ustanovenia vo vzťahu medzi dvoma ručiteľmi tohto istého dlžníka sú racionálne, konzistentné a zjavne vychádzajú nielen z doslovného gramatického výkladu citovaného ustanovenia („Ručiteľ, ktorý splní záväzok, za ktorý ručí, nadobúda voči dlžníkovi práva veriteľa...“), ale aj z kogentného charakteru tohto zákonného ustanovenia (§ 263 ods. 1 Obchodného zákonníka). Citované zákonné ustanovenie totiž explicitne upravuje subrogáciu po splnení ručiteľského záväzku iba vo vzťahu medzi ručiteľom a dlžníkom, teda nie medzi viacerými ručiteľmi dlžníka navzájom. Navyše, ide o kogentnú normu, od ktorej sa nemožno odchyliť ani dohodou strán.

16. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd považuje postup okresného súdu za ústavne akceptovateľný, výkladovo konzistentný a primerane argumentačne zdôvodnený. Následne potom platí, že za situácie, keď okresný súd ústavne akceptovateľným postupom dospel k záveru, že na sťažovateľku neprešlo právo z exekučného titulu, a teda neboli splnené zákonné podmienky pre pripustenie zmeny účastníkov konania, nemožno uvažovať o zásahu do jej základného práva na súdnu ochranu druhým výrokom napadnutého uznesenia, ktorým súd rešpektujúc návrh jediného oprávneného zastavil exekúciu proti povinnému v 2. rade.

17. Napadnuté uznesenie preto v žiadnom výroku nemožno považovať za ústavne neakceptovateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). V uznesení okresného súdu

teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu, ústavný súd uzatvára, že uznesenie okresného súdu je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesenia, nie je arbitrárne a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na všetky vo veci podstatné skutkové a právne otázky. Inak povedané, v sťažnosti absentuje ústavno-právny rozmer. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s namietaným uznesením okresného súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Nezistil totiž možnosť porušenia označených práv sťažovateľky, ktorej reálnosť by mohol bližšie posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie uznesenia okresného súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania). Pre úplnosť však ústavný súd dodáva, že ani v prípade úspechu by nemohol priznať sťažovateľke náhradu trov konania v ňou požadovanej výške vychádzajúcej z výšky pohľadávky— vymáhaného nároku, ktorý podľa jej názoru nadobudla zákonnou cesiou. Predmetom konania pred ústavným súdom je totiž ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je ocniteľná peniazmi (m. m. II. ÚS 299/04). Ústavný súd vzhľadom na to pri rozhodovaní o náhrade trov konania nemôže vychádzať z hodnoty veci, ktorá je predmetom konania pred všeobecným súdom, ako to požadovala sťažovateľka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2015